

Про липку та зажерливу бабу (народна казка)

Автор Невідомий

Жили собі дід та баба. Вони були дуже вбогі. От баба і каже;

— Ти б старий, пішов у ліс та вирубав липку, щоб було чим протопити.

— Добре,— каже дід. Узяв сокиру та й пішов у ліс.

Приходить дід до лісу, вибрав липку. Тільки що замахнувся сокирою, щоб рубати, коли чує — липка каже людською мовою.

— Ой, не рубай мене, чоловіче добрий, я тобі в пригоді стану!

Дід з переляку і сокиру опустив. Постояв, подумав та й пішов додому.

Приходить додому та й розповідає про свою пригоду. А баба й каже:

— От який же ти дурень. Піди зараз же до липки та попроси конячку з возом. Хіба ми ще не находились з тобою?

— Та як так, то й так,— каже дід. Надів шапку та й пішов.

Приходить до липки та й каже:

— Липко, липко, казала баба, щоб ти дала нам конячку з возом.

— Добре,— каже липка,— іди додому.

Прийшов він додому, а біля хати стоїть віз, і конячка біля його прив'язана.

— Бач, старий,— каже баба,— тепер і ми люди. От тільки хата наша от-от завалиться. Піди, старенький, попроси ще й хату. Може, дасть.

Пішов дід до липки, попросив і хату. "Добре,— каже липка,— іди додому".

Приходить дід до двору і не пізнає: замість старої хати стоїть нова, гарна хата. Радіють обое, як діти.

— А що, старий, якби ти попрохав ще й худоби та птиці. Тоді, здається, вже й нічого нам не треба.

Пішов дід до липки, попросив худоби і птиці. "Добре,— каже липка,— іди додому".

Приходить дід і не нарадується. Повен двір худоби і птиці.

— Ну, тепер уже нам більш нічого не треба,— каже дід.

— Ні, старенький, ще піди попроси й грошей.

Пішов дід до липки і попросив гроші. "Добре,— каже липка,— іди додому".

Приходить дід, а баба сидить за столом і золоті гроші в купки складає.

— Треба,— каже,— ще, щоб усі люди боялися, бо ми ж багаті. Піди, старий, до липки, попроси, нехай зробить так, щоб нас усі люди боялись.

Пішов дід до липки, попрохав дід липку, щоб так зробила. "Добре,— каже липка,— іди додому".

Прийшов дід додому, а там у них повно війська та поліції, і все їх охороняють. Але старій і цього мало.

— Що ж,— каже вона,— треба ще, щоб усі люди в селі були нашими батраками, бо

чого ж нам більше хотіти — все ж у нас є.

Пішов дід до липки та й просить, щоб зробила вона так. Довго мовчала липка, а потім каже: "Іди додому, зроблю ще вам останнє".

Приходить дід додому, аж глядь: нічого нема, стоїть та сама стара хата і баба коло неї. Так покарала липка за те, що ненажерлива баба хотіла людей батраками зробити.